

1. הלילה בין שבעה לשמונה בדצמבר

אָריק מריה פֶּרק הקיץ משנתו באחת כשהטלפון צילצל. בעודו מתעורר, הוא שומע את עצמו אומר בחיוך:
"בלונים וסרטים".

ליבו הולם בעקבות היקיצה הפתאומית. אריק לא יודע למה התכוון במה שאמר, והוא לא זוכר על מה חלם.

הוא מתגנב מחדר השינה וסוגר את הדלת לפני שהוא עונה, כדי לא להעיר את סימון.
"כן, מדבר אריק מריה ברק."

מפקח משטרה בשם יונה לינה שואל אם הוא ערני מספיק בשביל לקלוט מידע חשוב.
הוא מקשיב למפקח, אבל המחשבות שלו צונחות בחזרה לתוך הריק החשוך שהותיר אחריו החלום המתפוגג.
"שמעתי שאתה מומחה לטיפול בטראומה אקוטית," אומר יונה לינה.

הוא מאזין לדיווח, ותוך כדי נוטל כדור נגד כאבים. המפקח מסביר שהוא חייב לחקור עד. נער בן חמש-עשרה שהיה עד לרצח כפול. הבעיה היא שהנער פצוע קשה. מצבו לא יציב, הוא שרוי בהלם ומחוסר הכרה. במהלך הלילה הועבר מהמחלקה הנירולוגית בבית-החולים בהודינגה לנירולוגית בבית-החולים האוניברסיטאי 'קרולינסקה' בסולנה¹.

"מי הרופא התורן?" שואל אריק.
"דניאלה ריקרדס."

"היא מומחית בתחומה ואני בטוח שהיא מסתדרת..."

"היא זאת שרצתה שאתקשר אליך," קוטע אותו המפקח. "היא זקוקה לעזרתך, וזה די דחוף."
אריק חוזר לחדר השינה ולוקח את הבגדים שלו. אלומת אור מפנס רחוב מסתננת לחדר בין שני וילונות הגלילה. סימון שוכבת על גבה ומתבוננת בו בהבעה סתומה.

"לא התכוונתי להעיר אותך," הוא אומר בשקט.
"מי זה היה?" היא שואלת.

"שוטר... מפקח משטרה, לא קלטתי את שמו."
"בקשר למה?"

"אני מוכרח לנסוע ל'קרולינסקה', הוא משיב. "הם זקוקים שם לעזרה עם איזה נער."
"מה השעה, בעצם?"

היא מביטה בשעון המעורר ועוצמת את עיניה. הוא רואה שקפלי הסדין חרצו פסים בכתפיה המנומשות.
"תחזרי לישון, סיקסן," הוא לוחש.

אריק לוקח את בגדיו אל המבואה, מעלה שם את האור ומתלבש במהירות. להב פלדה בוהק מבזיק מאחוריו.
אריק מסתובב ורואה שבנו תלה את המחליקיים שלו על ידי דלת הכניסה לדירה כדי לא לשכוח אותם.
למרות שאריק ממהר, הוא ניגש לארון המעילים, מוציא מתוכו ארגז ומחפש את המגינים. הוא מלביש אותם על הלהבים החדים, ואז מניח את המחליקיים על המרבד במבואה ויוצא מהדירה.
כשאריק מריה ברק מתיישב במכונית, השעה שלוש לפנות בוקר, יום שלישי, שמונה בדצמבר. שלג יורד

¹ הודינגה וסולנה הם חלק מסטוקהולם רבתי, הראשון דרומית לבירה, השני מצפון לה.
כל ההערות מאת המתרגמת.

לאיטו מהשמיים השחורים. אין רוח ופתותי השלג הכבדים נוחתים, מנומנמים, על הרחוב השומם. הוא מסובב את המפתח במתג ההתנעה, והמוזיקה מציפה את חלל הרכב בגלים רכים: "Kind of Blue" של מיילס דייוויס.

הוא חוצה את המרחק הקצר דרך העיר המנומנמת, יוצא את לונטמקרקאטון ונוסע לאורך סוואנונגן לנורטול. אגם ברונסיוויקן משתקף מאחורי השלג היורד בחשכה. הוא מחליק לתוך שטח בית-החולים באיטיות, בין בית-החולים לילדים על שם אסטריד לינדגרן, הסובל ממחסור תמידי בכוח אדם, לבית היולדות, חולף על פני המכון האונקולוגי והמחלקה הפסיכיאטרית, חונה במקום הקבוע שלו מחוץ למחלקה הניירוכירורגית ויוצא מהרכב. האור מפנסי הרחוב משתקף בחלונות הבניין הגבוה. רק כמה מכוניות בודדות חונות בחניית המבקרים. קיכלים מתעופפים בחשכה. אריק שם לב שתנועת כלי הרכב מהכביש הראשי לא נשמעת בשעה הזאת של היממה.

הוא מעביר את הכרטיס המגנטי, מקיש את הקוד האישי שלו, בן שש הספרות, ונכנס ללובי, עולה במעלית לקומה החמישית וחוצה את המסדרון. התאורה הפלואורסצנטית בתקרה בוחקת בלינוליאום הכחול של הרצפה כמו קרח בתעלה לצד הכביש. רק עכשיו הוא חש בעייפות, אחרי זריקת האדרנלין הפתאומית. השינה היתה טובה כל כך, היא הותירה בו תחושה עמומה של אושר. הוא חולף על פני חדר הניתוח, ממשיך דרך דלתות תא הלחץ הרחב, מפטיר שלום לאחת האחיות ומהרהר פעם נוספת במה שסיפר לו מפקח המשטרה בטלפון: נער מדמם, עם סימני דקירה בכלי חלקי גופו, מזיע, לא רוצה לשכב, חסר מנוחה וצמא מאוד. מנסים לדבר איתו, אבל מצבו מידרדר במהירות. הכרתו מעורפלת וקצב הלב שלו מואץ. הרופאה התורנית דניאלה ריקרדס מקבלת את ההחלטה המתבקשת ולא מאפשרת למפקח המשטרה להגיע לחולה.

שני שוטרים במדים עומדים מחוץ לדלת מחלקה N18. לאריק נדמה שהבעה של אי שקט מתפשטת על פניהם כשהוא מתקרב. אולי הם עייפים, זה הכול, הוא חושב כשהוא עוצר מולם ומזדהה בשמו. הם מעיפים מבט מהיר בתג הזיהוי שלו ואז לוחצים על הכפתור שפותח את הדלת לרווחה בזמזום. אריק נכנס, לוחץ את ידה של דניאלה ריקרדס ומבחין בקמטי המתח סביב פיה, בלחץ המעומעם שהיא מקרינה.

"קח לך קפה, היא אומרת.

"נספיק?" שואל אריק.

"השתלטי על הדימום בכבד, היא משיבה.

גבר כבן ארבעים וחמש, לבוש מכנסי ג'ינס ומקטורן שחור, עומד ומקיש על מכסה מכונת הקפה. שערו הבלונדיני סתור ופיו קפוף. אריק מנחש שזה מגנוס, בעלה של דניאלה. הוא מעולם לא פגש אותו, אבל ראה תמונה שלו במשרדה.

"בעלך?" שואל אריק ומחווה בידו לכיוון האיש.

"מה?"

היא נראית משועשעת והמומה גם יחד.

"חשבתי שמגנוס אולי התלווה אלייך."

"לא, היא צוחקת.

"את בטוחה? אני יכול לשאול אותו, צוחק אריק ומתחיל ללכת לכיוון הגבר.

הטלפון הנייד של דניאלה מצלצל, היא עונה וצוחקת.

"אריק, תפסיק, היא אומרת, "כן, דניאלה מדברת."

היא מקשיבה אבל אינה שומעת מאום.

"הלו?"

היא מחכה כמה שניות, ואז פולטת בציניות ברכת שלום בהוואית, "אָלוֹהָהּ". היא מנתקת את הטלפון והולכת בעקבות אריק.

הוא הספיק בינתיים לגשת אל הגבר הבלונדיני. מכונת הקפה משחררת קיטור.

"תשתה קצת קפה, אומר האיש ומנסה להניח את כוס הקפה בידו של אריק.

"לא, תודה."

האיש טועם מהקפה ומחייך, גומות חן צצות ומופיעות בלחיו.
"טעים", הוא אומר ושוב מנסה להושיט את הכוס לאריק.
"אני לא רוצה."

האיש שותה עוד קצת וממשיך להתבונן באריק.
"אני יכול להשתמש בטלפון שלך?" הוא שואל לפתע. "אם זה בסדר. שכחתי את שלי במכונית."
"ועכשיו אתה רוצה להשתמש בטלפון שלי?" שואל אריק בחשד.
הגבר הבלונדיני מהנהן ומביט בו בעיניים בהירות, אפורות כמו אבן גרניט מלוטשת.
"אתה יכול להשתמש שוב בשלי", אומרת דניאלה.
"תודה."
"אין על מה."

הגבר הבלונדיני לוקח את הטלפון, מביט בו ואז פוגש את מבטה.
"אני מבטיח שתקבלי אותו בחזרה", הוא אומר.
"ממילא רק אתה משתמש בו", היא מתבדחת.
הוא צוחק וזו הצידה.

"זה בטוח בעלך", אומר אריק.
היא מנידה את ראשה לשלילה ומחייכת, נראית עייפה מאוד. היא שיפשפה את עיניה והאיפור האפור-כסוף נמרח על לחיה.

"את רוצה שאציץ בחולה?" שואל אריק.
"בשמחה", היא מהנהנת.

"אם אני ממילא כבר פה", הוא ממהר להוסיף.

"אריק, אני מאוד רוצה לשמוע את חוות דעתך, אני לא מרגישה בטוחה."

היא פותחת את הדלת הכבדה, הדוממת, והוא נכנס אחריה לתוך החדר החמים הסמוך לחדר הניתוח. נער צנום שוכב על המיטה. שתי אחיות חובשות את פצעיו. מדובר במאות חתכים ודקירות, בכל חלקי גופו. מתחת לכפות הרגליים, על החזה והבטן, בעורף, במרכז הראש, בפנים, בכפות הידיים. הדופק חלש אבל מהיר מאוד. השפתיים אפורות כמו אלומיניום, הנער מזיע ועיניו עצומות בחזקה. נדמה שהאף שבור. שטף דם מתפשט כענן מעורפל מתחת לעורו, מהצוואר ובמורד בית החזה. אריק רואה שפניו של הנער יפות, למרות הפציעות.

דניאלה מגוללת באוזניו את ההתפתחויות האחרונות במצבו, את השינוי בערכים, ואז משתקת פתאום לקול דפיקה על הדלת. זה שוב האיש הבלונדיני. הוא מנופף להם בידו מבעד לשמשת הזכוכית בדלת.
אריק ודניאלה מביטים זה בזה ויוצאים מחדר הבדיקה. הגבר הבלונדיני שוב עומד ליד מכונת הקפה המשחררת קיטור.

"קפוצ'ינו גדול", הוא אומר לאריק. "אתה מן הסתם תזדקק לזה לפני שתפגוש את השוטר שמצא את הנער."

רק עכשיו אריק מבין שהגבר הבלונדיני הוא מפקח המשטרה שהעיר אותו משנתו לפני פחות משעה. המבטא הפיני שבפיו היה פחות מורגש בטלפון, או שאריק פשוט היה עייף מכדי להבחין בו.
"למה שארצה לפגוש את השוטר שמצא את הנער?" שואל אריק.
"כדי להבין מדוע אני רוצה לחקור..."

הטלפון של דניאלה מצלצל ויונה משתק. הוא שולף אותו מכיס המקטורן, מתעלם מידה המושטת ומעיף מבט מהיר על הצג.

"זה בשבילי", אומר יונה ועונה. "כן... לא, אני רוצה אותו פה. אוקיי, אבל זה לא מעניין אותי."
המפקח מאזין בחיוך לדברי עמיתו בטלפון.
"אבל שמתי לב למשהו", הוא אומר.

השני צועק דבר מה.

"אני אעשה את זה בדרך שלי", אומר יונה בשלווה ומסיים את השיחה.

הוא מחזיר את הטלפון לדניאלה ומודה לה בשקט.
 "אני חייב לחקור את החולה", הוא מסביר בכובד ראש.
 "צר לי", אומר אריק. "אני שותף לחוות דעתה של דוקטור ריקרדס."
 "מתי הוא יוכל לדבר איתי?" שואל יונה.
 "לא כל עוד הוא במצב של הלם."
 "ידעתי שזה מה שתענה לי", אומר יונה חרישית.
 "המצב עדיין קריטי מאוד", מסבירה דניאלה. "קרום הריאות פגוע, המעי הדק והכבד...".
 גבר במדי שוטר מלוכלכים נכנס. מבטו חסר מנוחה. יונה מנופף וניגש אליו ולוחץ את ידו. הוא אומר משהו בקול עמום והשוטר מעביר יד על פיו ומסתכל על הרופאים. המפקח חוזר ומאשר באוזני השוטר שזה בסדר, הם חייבים לקבל את המידע, זה עשוי לעזור להם.
 "טוב", מכחכת השוטר בגרונו. "הודיעו לנו בקשר, שפועל ניקיון מצא גבר מת בשירותים של מגרש הספורט בטומֶּה². היינו כבר בתוך המכונית בהודינגֶּוּן ורק היינו צריכים לפנות לֶדְאָלֶוֹגֶּן ולנסוע לכיוון הים. יָאָה, השותף שלי, נכנס לשם בזמן שאני דיברתי עם פועל הניקיון. בהתחלה חשבנו שמדובר במנת יתר, אבל מהר מאוד התברר לנו שזה משהו אחר. יאנה יצא מהמלתחות, חיזור כמו סיד ולא רצה לתת לי להיכנס. שלוש פעמים הוא אמר לעזאזל איזה כמויות של דם, ואז הוא התיישב על המדרגות ו...".
 השוטר משתתק, מתיישב על כיסא ובוהה באוויר בפה פתוח למחצה.
 "אתה רוצה להמשיך?" שואל יונה.
 "כן... האמבולנס מגיע למקום, מזהים את המת ועלי מוטלת המשימה לדבר עם המשפחה. אנחנו קצת קצרים בכוח אדם, אז אני נאלץ לנסוע אליהם לבד. כי הבוסית שלי לא רצתה שיאנה ייצא במצב כזה, ואפשר להבין אותה."
 אריק מציץ בשעון.
 "יש לך זמן להקשיב לסיפור", אומר לו יונה, המבטא הפיני מתנגן בקולו.
 "המנוח", ממשיך השוטר בעיניים מושפלות. "היה מורה בבית־הספר התיכון בטומֶּה והתגורר באזור החדש של הבתים הטוריים, למעלה על הרכס. הגענו. צילצלתי בפעמון כמה וכמה פעמים. אף אחד לא פתח את הדלת. אני לא יודע מה גרם לי להקיף את כל שורת הבתים ולהאיר בפנס דרך החלון מאחורי הבית."
 השוטר שוב שותק, זוויות פיו רועדות והוא מתחיל לשרוט בציפורן את מסעד הכיסא.
 "בבקשה תמשיך", מבקש יונה.
 "אני חייב? כי אני... אני...".
 "אתה מצאת את הנער, את האמא וילדה קטנה בת חמש. הנער היה היחיד שעדיין היה בחיים."
 "אבל חשבתי... אני...".
 הוא משתתק, פניו חיוורות מאוד.
 "תודה שבאת, אָרְלֶנְד", אומר יונה.
 השוטר מהנהן קצרות ומתרומם על רגליו, מעביר יד מבולבלת על הז'קט המלוכלך ועוזב את החדר.
 "כולם היו חתוכים", ממשיך יונה. "טירוף מוחלט, הם עברו התעללות קשה, בעטו בהם, היכו אותם, דקרו אותם והילדה הקטנה... היא היתה מבותרת לשניים. פלג גופה התחתון והרגליים היו מונחים בכורסה לפני הטלוויזיה ו...".
 הוא עושה הפסקה ומתבונן באריק לפני שהוא ממשיך:
 "עושה רושם שהרוצח ידע שהאבא נמצא במגרש הספורט", מסביר יונה. "במשחק כדורגל, הוא שפט במשחק. הרוצח חיכה להזדמנות להישאר איתו לבד ואז רצח אותו, הוא התחיל לבתר אותו, ביתור תוקפני, ואז נסע לבית הטורי ורצח את האחרים."
 "זה קרה לפי הסדר הזה?" שואל אריק.
 "כן אני מתרשם", משיב המפקח.

אריק מעביר יד על פיו ומרגיש שזו רועדת. אבא, אמא, בן, בת, הוא חושב לעצמו באיטיות, ואז פוגש את מבטו של לינה.

"הרוצח רצה למחוק משפחה שלמה," אריק אומר חלושות.

יונה מהסס עם היד.

"בדיוק זה מה ש... בת אחת עדיין חסרה, האחות הגדולה. בחורה בת עשרים ושלוש. אנחנו לא מוצאים אותה. היא לא נמצאת בדירה שלה בסוונדביֶּרְג³, וגם לא בבית של החבר שלה. אנחנו לא פוסלים את האפשרות שהרוצח מבקש לחסל גם אותה. לכן אנחנו רוצים לחקור את העד במהירות האפשרית."

"אני אכנס אליו כדי לערוך לו בדיקה יסודית," אומר אריק.

"תודה," מהנהן יונה.

"אבל אנחנו לא יכולים לסכן את חייו של החולה על ידי זה ש..."

"את זה אני מבין," קוטע אותו יונה. "העניין הוא שככל שנתמהמה למצוא איזה קצה חוט, הרוצח ירוויח זמן כדי לאתר את האחות הגדולה."

"אולי כדאי שתעשו בדיקה של זירת הפשע," אומרת דניאלה.

"בדיקה כזאת כבר בעיצומה," הוא עונה.

"במקום לשבת פה, תיסע לשם ותזרז אותם," היא אומרת.

"הזירה ממילא לא תיתן לנו כלום," אומר המפקח.

"מה זאת אומרת?"

"אנחנו מוצאים דנ"א מעורבב של מאות, ואולי אלפי אנשים בזירות האלה."

אריק חוזר אל החולה. הוא עומד לפני המיטה, מתבונן בפנים החיוורות, הפצועות. בנשימה הכבדה. בשפתיים הקפואות. אריק קורא בשמו וכאב מרפרף על פניו של הנער.

"יוסף," הוא חוזר שנית. "קוראים לי אריק מריה ברק, אני רופא ואני עומד לבדוק אותך. אתה יכול להנהן אם אתה מבין מה אני אומר לך."

הנער שוכב ללא ניע, הבטן עולה ויורדת בנשימות קצרות, אבל אריק משוכנע לחלוטין שהוא שמע והבין אותו, גם אם נראה שהכרתו מעורפלת.

***

דניאלה ומפקח המשטרה מביטים באריק כשהוא יוצא מהחדר כעבור חצי שעה.

"הוא יחיה?" שואל יונה.

"מוקדם מדי לדעת, אבל הוא..."

"הנער הוא העד היחיד שיש לנו," קוטע אותו יונה. "מישהו רצח את אבא שלו, את אמא שלו, את אחותו הקטנה, ובהחלט ייתכן שאותו אדם עושה ברגע זה את דרכו אל האחות הגדולה."

"אנחנו יודעים," אומרת דניאלה. "אבל לפי דעתנו אולי כדאי שהמשטרה, במקום להפריע לנו, תקדיש את זמנה לחיפושים אחרי האחות."

"אנחנו מחפשים, אבל לאט מדי. אנחנו מוכרחים לדבר עם הנער, כי הוא כנראה ראה את הרוצח."

"יכול להיות שיעברו שבועות עד שיהיה אפשר לחקור אותו," אומר אריק. "אני מתכוון שאנחנו לא יכולים פשוט לנער אותו ולספר לו שכל המשפחה שלו מתה."

"אבל תחת היפנוזה," אומר יונה.

דממה משתררת בחדר. אריק חושב על השלג שירד על אגם ברונסיוויקן כשהוא עשה את דרכו לבית־החולים. כיצד נפל בין העצים על יד המים הכהים.

"לא," הוא לוחש לעצמו.

"היפנוזה לא תעבוד?"

³ עיר צפונית־מערבית לבירה, חלק מסטוקהולם רבתי.

"אין לי מושג, משיב אריק.
 "אני זוכר פנים, "אומר יונה בחיוך גדול. "אתה מהפנט מפורסם, היית יכול..."
 "אני הייתי בלוף, "קוטע אותו אריק.
 "זה לא מה שאני חושב, "אומר יונה. "ומדובר פה במצב חירום."
 סומק מציף את לחייה של דניאלה, היא משפילה עיניים אל הרצפה ומחייכת.
 "אני לא יכול, "אומר אריק.
 "האמת היא שאני אחראית על החולה הזה, "אומרת דניאלה בקול רם. "ואני לא מתפתה במיוחד לאשר
 היפנוזה."
 "אבל אם היית מגיעה למסקנה שזה לא יסכן את החולה?" שואל יונה.
 אריק מבין שמפקח המשטרה מתייחס להיפנוזה כאל קיצור דרך אפשרי. הוא מבין שלא מדובר בגחמה.
 יונה לינה ביקש שיגיע לבית-החולים רק כדי לנסות לשכנע אותו להפנט את החולה ולא בגלל שהוא מומחה
 בטיפול בהלם אקוטי ובטראומה.
 "הבטחתי לעצמי לא להפנט יותר לעולם, "אומר אריק.
 "אוקיי, אני מבין, "אומר יונה. "שמעתי שאתה היית הטוב ביותר, ולצערי עלי לכבד את הבחירה
 שלך."
 "צר לי, "אומר אריק.
 הוא מביט בחולה מבעד לחלון ואז מסתובב אל דניאלה.
 "הוא קיבל דֶסְמוֹפְרָסִין?"
 "לא, האמת היא שחייכתי עם זה, "היא משיבה.
 "למה?"
 "בגלל הסכנה של סיבוכים טרום-בֶּרֶאֱמְבּוֹלִיים."
 "אני עוקב אחרי הפולמוס מסביב לנושא הזה, אבל אני לא חושב שהם צודקים, אני נותן את התרופה
 הזאת לבן שלי כל הזמן, "אומר אריק.
 יונה קם בכבוד מהכיסא.
 "אודה לך אם תוכל להמליץ לי על מהפנט אחר, "הוא אומר.
 "אנחנו אפילו לא יודעים אם החולה ישוב להכרה, "משיבה דניאלה.
 "אבל אני לוקח בחשבון ש..."
 "והוא הרי חייב להיות בהכרה אם רוצים להפנט אותו, "היא מסיימת ומושכת קלות את זוויות פיה.
 "הוא הקשיב כשאריק דיבר איתו, "אומר יונה.
 "אני לא חושבת, "היא ממלמלת.
 "כן, למען האמת הוא שמע אותי, "אומר אריק.
 "אנחנו יכולים להציל את אחותו, "ממשיך יונה.
 "אני נוסע הביתה עכשיו, "אומר אריק חרישית. "תני לחולה דֶסְמוֹפְרָסִין ותשקלי את האפשרות של תא
 לחץ."
 הוא יוצא מהחדר ופושט מעליו את חלוק הרופא תוך שהוא חוצה את המסדרון ונכנס למעלית. אנשים רבים
 מסתובבים בלובי. הדלתות נפתחו בינתיים והשמיים התבהרו מעט. כבר עם צאתה של המכונת ממגרש החניה
 הוא מושיט יד אל קופסת העץ הקטנה שמונחת בתא הכפפות. מבלי להתיק את עיניו מהכביש הוא פותח
 את המכסה עם ציור התוכי הססגוני והאדם הקדמון, נוטל שלושה כדורים מהקופסה ובולע אותם במהירות.
 הוא חייב לישון כמה שעות הבוקר, לפני שיהיה עליו להעיר את בנימין ולהזריק לו את המנה שלו.